

● MÅNGFALDEN I LUND

Lunds kommun har högt ställda mål för mångfald och integration.

Men man når dem inte.

Lundabor födda utanför Norden får jobben med lägst status. Möt städaren Mirtha Ledesma Mora.

”Visst är det deprimerande att ha ett skitjobb”, säger hon.

TEXT: JAN
SAMUELSSON
jan.samuelsson
@sydsvenskan.se

FOTO: LEIF ANDERSSON

”Det är svårt för människor som mig att ta sig upp i hierarkierna på jobben, man förväntas stanna längst ned på stegen”, säger städaren Mirtha Ledesma Mora.

”Möter diskriminering varje dag”

Mirtha Ledesma Mora

- **Ålder:** 56 år.
- **Ursprung:** Uruguay.
- **Arbets:** Städare förvaltningslokaler på Stortorget 1.

” Jag är politisk flykting. Jag flydde 1977. Det fanns bara tre länder som tog emot mig och min man: Sverige, Holland och Frankrike. Vi fick inte välja land.

Jag har inte varit arbetslös en dag sedan jag kom hit. Först bodde jag i Alvesta, Stockholm och Växjö. Men jag stod inte ut i Småland. Genom vänner kom vi till Lund den 15 juli 1980. Jobbade länge på Vipeholm som skötare, men när jag kom tillbaka från en mammaledighet hade det mesta

av vårdverksamheten lagts ned. Jag städade sedan på Sankt Lars i tre år och sedan blev det lasarettet och thoraxkliniken.

Men när det började talas om privatisering sa jag upp mig. Det går emot mina principer att privatisera inom sjukvård och utbildning. År 2000 började jag städa på Lunds kommun och här är jag kvar.

I Uruguay läste jag filosofi och historia, men jag har inte språkkunskaper för att fortsätta studera i Sverige. Jag har inte ångrat det beslutet. I Sverige har jag istället haft möjlighet att vara mamma till fyra döttrar.

Jobbet är pest men jag är glad när lönen kommer den 27:e. Visst är det deprimerande ibland att ha ett skitjobb, men man måste ändå se positivt på det man gör och

har. Den dagen min yngsta dotter tog studenten för två år sedan bestämde jag mig för att leva mer för mina egna intressen. Det är min tur nu. Jag lyssnar mycket på musik och läser mycket hemma och jag reser ensam.

Jag möter diskriminering varje dag. Jag är inte rädd för Sverigedemokraterna, på sätt och vis känns det enklare att möta de som visar sin främlingsfientlighet öppet.

Det är värre med de människor som först är trevliga och snälla mot mig, men sedan kommer med diskriminerande kommentarer bakom ryggen.

Speciellt de första åren i Sverige var det jobbigt med diskrimineringen, men nu har jag lärt mig att tänka att de där människorna ska inte få ta en enda minut av mitt liv.

Det är svårt för människor som mig att ta sig upp i hierarkierna på jobben, man förväntas stanna längst ned på stegen.

Men det är skillnad för mina barn. Jag har uppmanat dem att studera vidare på universitetet. Då kan de komma högre upp än jag.

Jag blir kvar på det här jobbet till pensionen. Men jag kan inte tänka mig att sitta hemma och rulla tummarna efter det. Då ska jag resa och kanske jobba för någon frivilligorganisation utomlands. Så länge hjärnan hänger med är man frisk.

BERÄTTAT FÖR:
JAN SAMUELSSON